

E D E B İ Y A T / H İ K Â Y E

NAHİD SIRRI ÖRİK
EVE DÜŞEN YILDIRIM

Yayına hazırlayanlar:
M. Kayahan Özgül
Vahide Bilgi

İçindekiler

ASEFAL BİR HEYKEL İÇİN REQUIEM / M. Kayahan Özgül 9

EVE DÜŞEN YILDIRIM 21

PARA HİKÂYELERİ

Sadettin Bey'in Damadı 93

Bir Para Hikâyesi 103

Muhafaza Memuru Abdurrahman Efendi 111

İKİ MASAL

Peri Kızıyle İhtiyar Kadının Masalı 123

Adalet! 139

FAKİR İNSANLARIN HİKÂYELERİ

Küçük Nurullah 147

Yadigâr Resim 153

İki Rakibe 159

BİR DAĞ VE DENİZ HİKÂYESİ

Bir Dağ Ve Deniz Hikâyesi 171

Kahvehane Seyyahı 185

Denize Kaside 191

Eri Cenge Gitti, Cenkten Döndü 209

EVE DÜŞEN YILDIRIM

I

Her zamandakinden ağır adımlarla Ahmet Şükrü Efendi bahçe kapısından içeri girince, iki oğlunu avluda buldu. Geldiğini anlar anlamaz ayağa kalkmış, kendisini bekliyorlardı. Yaşlı adam biraz kısık, âdeta sürüklenen bir sesle, “Merhaba çocuklar! Treni kaçırdım da otobüsle geldim” dedi. Kaşları çatık, gözleri düşünceli, rengi biraz soluktu. Yüzü belki on yaş ihtiyarlamıştı.

Gelini Şayeste, büyük oğlu Namık’ın karısı, koşa koşa evden geldi. Elinden bastonunu, başından kasketini aldı, ceketini çıkarıp içerden getirdiği hırkayı giymesine yardım etti. Üstünde yemek örtüsü ve yemek takımları bulunan tahta masaya dayanmış, iki oğlu hep ayakta duruyorlardı. Bastonu, kasket ve ceketini götürmek üzere giderken, Şayeste kapının eşliğinden sordu: “Efendibaba, yemeği getireyim mi?”

“Getir bakalım.”

Ahmet Şükrü Efendi sofranın başındaki yerine oturduktan sonra cevap vermişti. Ve bu cevabı o kadar hevesiz ve neşesizdi ki, bir şeye pek fazla sıkıldığını anlayarak ötekiler merak ettiler. Esasen birkaç gündür de halinde bir acayiplik sezmişlerdi. Solunda oturan küçük oğlu Sait -uzun boylu, gür siyah saçlı ve kestane rengi gözlü, yirmi, yirmi bir yaşlarında bir genç- ağabeyisi Namık’a gözleriyle, “Nesi var? Neden böyle meraklı görünüyor?” gibi bir işaret etti. Artık otuzuna geldiği ve altı senedir evli bulunduğu halde, Namık da babasının karşısında kardeşi kadar sessiz, çekin-

gendi. Onun sualine aynı ihtiraz içinde, “Ne bileyim? Nasıl sorayım?” manasını ifade eden bir işaretle mukabele etti. Şayeste mutfak kapısından çorba kâsesi ile görününce, Şükrü Efendi havluyu boynuna sardı.

Çorbayı hiç konuşmadan ve kaşıktan ağızlarına çekerken galiba dördü de biraz gürültü ederek içtiler. Sonra Şayeste masanın ucunda ve kaynatasının karşısındaki yerinden kalktı, büyük kâse ile tabakları götürdü. Bir dakika sonra, bol etli patlıcan doldurulmuş bir sahanla mutfaktan geldi.

Ahmet Şükrü Efendi tabağını sahanın önüne sürüp çatalını uzatmışken, birdenbire vazgeçti. Cebinden bir mektup çıkararak büyük oğluna uzattı.

“Bunu hızlı oku. Şayeste ile Sait de duysunlar” dedi.

Namık mektubu aldı. Babasının emri mucibince, yüksek sesle ve ilk mektepte kıraat dersi yapan bir çocuk kadar dikkatli ve renksiz bir okuyuşla okudu. Kâğıtta şöyle deniyordu:

“Muhterem ağabeyim Şükrü Bey,

Bu mektup size İstanbul’da bir hastahane köşesinden, Cerrahpaşa’nın bir koğuşundan gönderiliyor. Yazan adam bir deri bir kemik kalan ellerinin son kuvvetini sarfederek yazmıştır. Umarım ki, bu vaziyette mazinin bütün nizâlarını, bütün dargınlıklarını unuttur; sade can üstünde bulunan adamın kardeşiniz olduğunu düşünürsünüz. Evet ağabey, pek yakında öleceğim. Bunu çok güzel hissediyorum. Zaten etmesem bile etrafımdakiler istemeye istemeye anlatıyorlar. Her gün saatlerce âdeta ölü gibi yatıyorum. Uyumadığım halde gözkapaklarımı kaldıramıyorum, bir hareket edemiyorum. O zaman beni kendimden geçmiş zannederek serbestçe konuşuyorlar. Yersizlikten alınamayan,

sıra beklemeye tâbi tutulan hastalar varmış. Bu münasebetle, yatağımın kaç güne kadar serbest kalacağına dair tahminler yürütüyorlar. Zaten doktorlar da zannederim ki artık ne yapılsa beyhude olduğu fikrindedir. Eskisi gibi meşgul olmuyor, birkaç beylik lakırdıdan, üstüinkörü bir muayeneden sonra başka hastalara geçmeyi tercih ediyorlar.

Çok yorgun ve çok mahzun ölüyorum, ağabey. Senelerce dindim. Girişmediğim iş kalmadı. Zengin olmak için neler düşünmedim, neler yapmadım. Daimafelek önüme engeller çıkardı. 'Artık her şey yoluna girdi' diye kendi kendime düşündüğüm anda, her sefer her şeyin mahvolduğunu gördüm. En fazla ümitlerle giriştiğim son büyük iş de tam bir muvaffakiyetsizlikle neticelendi. İşte bunun kahrıyla yatağa düştüm. Karım da dört sene evvel tıpkı böyle bir vaziyet karşısında kederinden ölmüştü. Fakat ben ondan da bedbahtmışım ki, zavallı kızımı bir komşu evinde, tamamen bir sığıntı vaziyetinde bırakarak geberiyorum. Kızım, Muazzez'im şimdi on sekizini sürüyor. Babası olduğum için söylemiyorum, fakat misli ender bir güzelliكتedir. Onu yanına al ve namuslu bir adama verinceye kadar muhafaza et, ağabey. Hem merak etme, size uzun zaman yük olmaz. Tanrının günü gelip kendisini benden isterlerdi. Hatta biri hastahaneye gelip istedi. Fakat ben yavruma kimseleri layık bulamadım ki! 'Yakında mutlaka zengin olacağım. Giriştiğim işlerin birinden biri beni elbette zengin edecektir. Kızıma o zaman daha iyi, daha kibar, daha mükemmel bir koca bulurum. Biraz daha bekleyeyim' diyordum. Halbuki yavrucuğı şimdi eller elinde sığıntı bırakıp gözlerini kapayacağım. Yalvarırım sana ağabey, geçmiş unut. Bu mektubu alır almaz İstanbul'a gel. Zannetmiyorum ki bir iki günden fazla ömrüm kalmış olsun. Seni bir kerecik dünya gözüyle göreyim. Şayet sen gelinceye kadar bir emr-i Hak vaki olursa, hastahanenin dahiliye koğuşunda hemşire Müzeyyen

Hanım çocuğun bulunduğu yeri sana söyleyecektir. Daha fazla yazamıyorum. Hepiniz hakkınızı helal edin. Oğullarının gözlerinden, senin ise hürmetle ellerinden öperim kardeşim.

*Biraderiniz
Hüsnü”*

Namık mektubu hiç fasıla vermeden, cümle nihayetlerinde bile bir saniye durmadan okumuştı. Bitirip başını kaldırıncı, babasının kalın kaşlar altında biraz fazla gömülmüş gözlerini yaşla dolu buldu. Onun gözlerini bir kere de annelerinin öldüğü gün böyle yaşlı görmüştü.

Mutadı vechiyle boynuna dolamış bulunduğu havluyu çıkarıp atarak, Ahmet Şükrü Efendi ayağa kalktı.

“Bugün hiç iştahım yok” diye söylendi.

Sonra, ani ve mühim bir karar veren bir adam edasıyla Şayeste’ye hitap etti. “Sen bavula çamaşır filan bir şeyler koy. Akşamüzeri tekrar gelmek zahmeti olmasın. Sait’le gönderirsin. Daireden zaten izin de aldım. Bu akşam İstanbul’a gidiyorum.”

Evde ancak onun suallerine cevap vermek, kendisine hiçbir şey sormamak âdetti. Fakat Şayeste o kadar sıkılmış ve asabileşmişti ki, bu âdeti bozmaya cesaret etti.

“Biraderinizle barışmaya mı gidiyorsunuz efendim?”

Suale muhatap olmak Ahmet Şükrü Efendi’nin canını sıkıyordu. Bir dertleşme ihtiyacı içinde izahat verdi.

“Evet, tam on yedi senedir kendisini görmedim. Birbirimizi bir kere görmeden ölürse, hicranını ömrüm oldukça unutamam.”

“Bu kadar hasta olduğu ne malum?”

Bu ikinci soru karşısında, aile reisinin biraz çukurdan bakan siyah ve hâlâ yaşlı gözleri birden hiddetle doldu. Ses

sertlendi. “Ne demek istiyorsun? Yani ‘Can üstüneyim’ diye yalan mı yazmış?”

Şayeste bu küçük birader hakkında öyle şeyler işitmiş ve öğrenmişti ki, onun yalan söylediğine de pekâlâ hükmedebilirdi. Hatta en ziyade buna hükmedebilirdi. Fakat tevil etmeyi münasip buldu.

“Öyle demek istemedim efendim. Lakin hastalar hemen daima kendilerini olduklarından çok fena zannederler.”

Ahmet Şükrü Efendi’nin taşmaya hazırlanan hiddetine bu cevap üzerine sükûnet geldi. Saçları tamamen beyazlanmış olduğu halde hemen hiç dökülmemiş başını sallayarak dedi ki: “Maatteessüf bu sefer öyle değil. Başka bir yerden de ayrıca haber aldım.”

Yemeğe devam etmeyerek sofradan ayrıldığı için, oğulları da yeni gelen sahana el sürmeden ayağa kalkmışlardı. Yaşlı adam hem evde kalmak hem de çocuklarından ayrılmak istemiyordu.

“Sait, sen de bizimle beraber şehre kadar gel. Sonra bavul için tekrar dönersin” dedi.

Evden çıktıkları vakitte, Cebeci’den Ankara’ya giden trenin hareketine tam kırk beş dakika vardı. İstasyonun yanında otobüse binerek Taşhan Meydanı’na gitmeyi tercih ettiler.

II

Şayeste yalnız kalınca, pilavla meyveyi da yemek masasının üzerine getirmiş, tek başına sofraya oturmuştu. Fakat lokmalar ağzında büyüyor, ağzında büyüyen lokmaları bir türlü yutamıyordu. İktisat Vekâleti mümeyyizlerinden Sadrettin Bey’in evine üç gün evvel giren ve o zamandan

beri hiç susturulmayan gramofon, henüz adedi birkaçı geçmeyen plakları bitirip bitirip tekrar çalarken, genç kadın uzun uzun düşündü. Eğer can üstünde oluşunu biraz hayret ve şüphe veren düzgün bir lisanla ve uzun tafsilatla anlatan hasta, kimbilir ne maksatla kasten mübalağa etmiş, yalan söylemişse, mesele yoktu. Ancak kaynatası hakikaten kardeşinin son saatlerine yetişecek ve eliyle gözlerini kapatacaksa, İstanbul'dan onun kızıyla beraber döneneğinde tereddüt edilemezdi. Halbuki bu eve ayak attı atalı Şayeste tek hanım olmuş, çünkü Namık'la Sait'in annesinin, yani Ahmet Şükrü Efendi'nin hareminin vefatından bir sene sonra eve gelin gelmişti ve yarım saat evveline kadar, mevcut vaziyetin daha uzun zaman değişmeyeceğinden emin yaşamıştı. Çünkü yaşlı adam bir ikinci defa evlenmemeye dul kaldığı günden kati karar vermişti. Bitirmek üzere bulunduğu liseden sonra hukuka girmeye hazırlanan Sait için de, tehhül daha birkaç sene hatıra gelemezdi. Şimdi ise eve bir küçükhanım, yaşlı gözlerini kurutmak için şüphesiz ki nazlandırılacak ve şımartılacak bir küçükhanım geliyor demektir. Ve onun on sekizini sürdüğünü ve misline ender tesadüf edilir bir güzelliğe sahip bulunduğunu, işte babası haber veriyordu.

Misline ender tesadüf edilir güzelliğiyle yarın birdenbire kocasının karşısında göreceği bu genç kız, acaba Şayeste'nin huzur ve saadeti için bir büyük tehlike teşkil etmeyecek miydi? Gerçi Namık çapkın bir adam değildi, ciddi ve vicdanlı bir erkekti. Fakat her gün göreceği çok güzel bir kızın cazibesi karşısında metanetini muhafaza etse bile, kızı için için sevmeyeceği, hiç olmazsa ikisi arasında bir mukayese yapa yapa karısından soğumayacağı ne malumdu? Sonra da, ilk önce galiba on yedisinde babasının

evinden kaçan, hayatı türlü serserilikle geçen ve ahir ömründe hastahane köşelerinde can vermeye hazırlanan bu Hüsnü Efendi kimbilir nerede, ne çeşit bir kadınla evlenmiş, kızını nasıl terbiye etmiş, kimbilir hangi muhitlerde büyütüp yetiştirmişti?.. Bu genç kız babasının iddia ettiği kadar güzel olmasa bile, kimbilir ne çeşit bir şeydi?..

Kocasının üzerinde nüfuzu olsa, Şayeste ayrı bir eve çıkmak için ısrar ederdi. İmalat-ı Harbiye fabrikalarının muhasebesinde çalışan kaynatasının eline ayda ancak seksen beş lira, kocasının eline ise yüz on iki lira para geçiyor, bu sene liseyi bitirecek olan küçük kardeşin masrafı da baba ile büyük oğlun sırtına yükleniyordu. Birikmiş biraz paraları da vardı. Sait için her ay muayyen bir şey vermek şartıyla yine ayrı eve çıkabilirlerdi. Fakat saçları babasından evvel seyrekleşmeye başlayan bu otuzluk erkek, onun karşısında ağız açmaya cesaret edemiyordu. Kendisine şimdi “Bu kız getirme, karım istemiyor!” demek haddi olmadığı gibi, yarın da “Biz ayrı çıkıyoruz, bu kızla beraber yaşamayı karım istemiyor!” demek haddi olmayacaktı. Zaten rivayete göre bir iki defa hapishaneleri de boylamış olan serseri amcasının kızı gelirse Namık’ı bekleyen şey, çok güzel bir mahlûku gece gündüz karşısında görmek değil miydi? Her erkeğin latif bir mazhariyet sayacağı böyle bir şey için de, bu iradesiz adamı babasına karşı isyan ettirmek nasıl mümkün olabilirdi?

Şayeste kendi kendine, âdeta yüksek sesle söylendi. “Herhalde aşiftenin biridir. Eminim ki, hiç olmazsa eğlenmek, vakit geçirmek maksadıyla, hiç olmazsa bana nisbet olsun diye kocamı elimden almaya çalışacak!”

Cebeci sırtlarının ta nihayetinde, küçük, ışıkla, rüzgâr-la dolu ve kırlarla vadilere hâkim evin hayatında belki de

pek uğursuz bir devir başlıyordu. Şayeste sofradan kalktı, çok çatkın bir çehre ile, canı hiç istemeye istemeye, Ahmet Şükrü Efendi'nin bavulunu hazırlamaya başladı.

Fakat on, on beş dakika içinde her şeyi hazırlamış, yerleştirmiş, bitirmiş bulunuyordu. Kocasından ancak iki yaş küçük olduğu için taravetini de artık kaybetmeye başlayan Şayeste, çok hamarat, çok tertipli bir ev kadınıydı.

Zaten vaktiyle Namık'a kız aranırken de bu meziyetine tama edilmiş, "Pek çalışkan ve işgüzar bir kızmış!" diye öyle güzel değilken ve fakir bir dul annenin bilmem kaçınıcı çocuğu olmasına rağmen eve gelin getirilmişti.

III

Hasta kardeşini dünya gözüyle görmek Ahmet Şükrü Efendi'ye nasip olmayacaktı. Ertesi günü Haydarpaşa vapurundan köprüye çıkar çıkmaz hemen bir otomobile atlayarak gittiği Cerrahpaşa Hastahanesi'nde, kısa boylu ve kıpkırmızı kravatıyla pek müftehîre benzeyen tüysüz bir genç kâtip, "Komisyoncu Hüsnü Efendi mi? Ha, şu dahiliye koğuşunun 11 numaralı yatağındaki hasta değil mi? Yarım saat evvel öldü" demişti.

Ve bu haberi alır almaz, Ahmet Şükrü Efendi çocuklar gibi hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı. Senelerden beri ağzına ismini almadığı kardeşini bu kadar sevdiğini, ölümüne bu derecede yanacağını yolda ona gelirken bile bilmiyordu. Aynı zamanda şimdi kendi kendinden, hodgâmlığından, manasız ve çirkin gururundan da nefret ediyordu. Kardeşinin ümitsiz bir halde bulunduğunu başkaları bir iki gün evvel yazdıkları halde, "Ancak bizzat çağırır, gelmemi rica ederse giderim!" diye beklemiş, kendiliğinden kalkıp gel-

memiştii. Eski kinleri ve eski hiddetleri ölüm yatağının başında bile unutmamıştı. Zavallı kendisini kimbilir nasıl beklemiş, gözlerini dünyaya kimbilir ne ümitsiz kapamıştı!

Kardeşinin vefatı kadar, son saatindeki bir hareketi de Ahmet Şükrü Efendi'ye dokunmuştu. Hasta, can verirken kızının başucunda bulunmasına razı olmamıştı. Zavallı çocuğa bu genç yaşında bir ölüm manzarasını, can çekişen bir babanın ölüm manzarasını göstermemek istemiş, en son dakikalarının eriştiğini anlayınca biraz iyileşen, kurtulacağı muhakkak görünen bir adam neşesi takınarak -buna muvaffak olarak!- kızı göndermişti.

“Artık tehlike geçti. Beni seviyorsan gidip biraz dinlen yavrum” diye ısrar etmiş; onu merhameten misafir edildiği eve yollamıştı. Kız daha orada, babasız kaldığından bihaber bekliyordu.

Ahmet Şükrü Efendi bunları anlatan ev sahibine, “Beni hemen çocuğun yanına götürünüz!” diye rica etti. Bu, Hüsnü Efendi'nin eski komşularından kendi gibi ihtiyar bir zevceden başka hiçkimsesi olmayan mütekait bir memurdu. Cenazenin kaldırılmasına ait işlerle yarım saat sonra dönüp meşgul olmak üzere, hemen hastahanedен çıktılar.

Komşunun evi zaten beş dakikalık bir yerde idi. Sokak içinde, gün görmez ve eski bir ahşap ev. Kapısını çalar çalmaz hemen ayak sesleri, kapıyı bir an evvel açmak için merdivenden çılgın gibi inen ayak sesleri duydu. Pek mühim bir habere intizaren bu evde tetik üzerinde durulduğu belli idi. Kapı derhal açılmıştı.

“Babam, babam nasıl?”

Hastanın ölüm yatağında yazmış olduğu gibi, misline nadir tesadüf olunacak derecede güzel bir kızdı. Ağlamak-

tan kızarmış gözlerine ve sapsarı kesilmiş yüzüne rağmen, yine harikulade güzeldi.

Hayatında ilk defa olarak karşısına çıkan yeğenini bu kadar ızdırıplı ve bu kadar bedbaht görünce, Ahmet Şükrü Efendi artık her tedbir ve ihtiyatı unuttu. Genç kızı titreyen omuzlarından tutup kendine çekerek, “Senin baban artık benim, yavrum” dedi.

Üç gün sonra İstanbul’dan ayrıldılar. Genç kızın evlerinde misafir kaldığı ihtiyarla karısı, hiç çocukları olmadığı için senelerden beri ona âdeta evlat nazarıyla bakmışlardı. Ankara’dan çağırılan amca gelmezse kendisini hakikaten evlat edinmeye hazırlanıyorlardı. Hele kadın, “Hüsnü Efendi ile haremini ilk tanıdığımız zaman bu Muazzez daha dört yaşında idi. Bize çocuğumuzdan ayrılıyor gibi geliyor” diye derin derin içini çekiyor, gözleri dolu dolu oluyordu. Hiç olmazsa bir hafta on gün daha Ankara’ya dönmemeleri için ısrar ediyorlardı. Fakat Ahmet Şükrü Efendi inat etti.

“Dairenden ancak iki gün için izin aldım. Hemen gitmek elzem” diyordu. Kalabilirdi. Lakin Cebeci’deki açık ve ferah evde ve üç genç arasında kızın daha çabuk teselli bulacağını, avundurulmasının daha kolay olacağını zannediyordu.

Muazzez’e karşı hissettiği zaaf ve muhabbetin eşini, ancak ilk çocuğu olan Namık’ın küçüklüğünde duymuştu. Kıza muamelesinde, oğullarına ve hatta gelinine karşı daima gösterdiği mütehakkim edadan bir zerre yoktu. Babasını da kaybedince dünya üzerinde kendisinden başka kimsesi kalmayan bu zavallı çocuğa karşı, hudutsuz bir merhamet duyuyordu. Bu merhamete, kızın bu derecesini tahmin etmemiş olduğu güzelliği için de bir nevi hürmet hissi karı-

şıyor gibiydi. Eminönü'ndeki büyük mağazaları dolaşarak ona birçok şey satın almıştı. Fakat babasının soğuk topraklara daha yeni verildiği günlerde Muazzez'in bunları istemeyeceğini, bunlara bakmayacağını düşünüyordu. Aldığı şeyleri paket paket getiriyor, hiçbir şey demeden bavula koyuyordu. O kadar çok şey almıştı ki, bir bavul daha tedarikine mecbur oldu.

Üç gün sonra, bir Perşembe günü, yola çıktılar. Muazzez'in bütün eşyası ufarak bir çantaya sığmıştı; Hüsnü Efendi'nin serseri ve talihsiz hayatında kaç şehir, kaç kasaba dolaşmış, vapurlara girmiş, trenlere, otomobillere sığınmış bir eski çanta... Sırtında ise hayli eskimiş ve hayli ufalmış kahverengi bir manto, başında örme bir bere vardı. Kıyafeti, Şişli apartmanlarındaki kibar hanımefendilerin hizmetçileri tarafından da elbette hakir görülecek bir kıyafetti.

Fakat Haydarpaşa istasyonuna geldikleri zaman, bütün başlar ona çevrildi. İhtiyar komşu ile karısı, istasyonda Ahmet Şükrü Efendi'yi kucaklarlarken bile ağladılar. Muazzez kendilerine uzun uzun mendil salladı.

Bindikleri ikinci mevki kompartımanında, biri taze ve biri pek yaşlı iki kadınla iki küçük çocuk vardı. Ahmet Şükrü Efendi bu kompartımanı mahsus seçmişti. Fakat yine trenin bütün genç erkekleri birer ikişer kere koridordan geçerek kıza dikkatli dikkatli, saygısız saygısız baktılar. Onun gençliği ve güzelliği, ne kadar müteessir ve mükedder görünürse görünsün, kendisini küstah ve istekli nazarlarla seyretmek için erkeklere demek ki bir hak, bir imtiyaz veriyordu. Muazzez bu nazarların farkında bile değildi. Arada bir ağlıyor, bazen de başını pencerenin kenarına dayayıp dışarıları seyrediyordu.

Bir müddet Sapanca gölüne bakarak avundu ve Sapan-

ca istasyonunda sepetlerini trene uzatarak bağırsaın köy kadınları ve çocukları kendisini meşgul etti. Sonra yine başını amcasının omuzuna koyup uykuya daldı.

Kımıldanıp çocuğu rahatsız etmekten korkarak, Ahmet Şükrü Efendi hiç uyuyamadı. Çok istediği halde, bir kıızı dünyaya gelmemiş olan yaşlı adam, başı omuzuna dayalı uyuyan ve uykusunda mahzun mahzun içini çekerek ara sıra titreyen ince kıza karşı duyduğu himaye ve sevgi hislerini hiçbir zaman bu kadar kuvvetle hissetmemişti. Ankara istasyonuna vardıkları vakit, başını dışarı çıkardı, kalabalığın içinde oğullarıyla gelinini arayıp buldu.

Zaten onlar da kendisini görmüş ve yaklaşmışlardı. Ahmet Şükrü Efendi kompartımanın penceresinden eğildi, yanında duran Muazzez'i göstererek, "İşte yeni kardeşiniz, benim küçük kızım!" dedi.

Namık'la Sait, kızın karşısında şaşırılmış ve şaşırıldıklarının farkında olmadan bakıyorlardı. Şayeste'nin esmer yüzünden de hafif bir kızılık bulutu geçti. Şükrü Efendi'nin telgrafı Cebeci'deki eve vardı varalı, yola çıkan bu misafiri genç kadın pek büyük bir merakla bekliyordu. Fakat onun bu derecede güzel olacağını hakikaten tahmin edememişti. Genç kıız trenden indiği vakit ona sarılıp yüzünü öpmekten, evvelce buna karar vermiş olduğu halde kendisini bir şey menetti. Âdeta soğuk bir sesle, "Safa geldiniz!" dedi.

Kocası ile kaynı da sıkılmış görünüyorlardı. Sessiz sessiz el verdiler ve "Safa geldiniz!" bile diyemediler...

Önlerinde iki ağır bavulla bir küçük çantayı güçlükle taşıyan bir ihtiyar hammal, kalabalık arasında istasyondan dışarı çıktılar. Ahmet Şükrü Efendi müşteri bekleyen otomobillerden birine yaklaştı ve ilk önce Muazzez'i bindirdi. Sait'e şoförün yanında oturmak düşüyordu. Fakat Namık

içeriye, öne alınmış ve yanında Sait'in oturabileceği yere bavullar konmuştu. Şayeste'nin gözleri hep kocasının üzerinde kaldı.

İstasyondan Taşhan meydanına giden yolda her iki kardeş de sessizce şehre, trenden bakılırken kalenin altında âdeta ezilmiş gibi durduğu halde şimdi gittikçe meydana çıkan ve Mayıs güneşinin şeffaf ışığı altında yayılan Ankara'ya baktılar. Onu hiç bu kadar canayakın ve güzel görmemişlerdi.